

Arrest

nr. 109 564 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ALKIS, die loco advocaat R. VALKENEERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 17 maart 2011 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring door de gemeente Genk. Zij diende op 26 april 2011 een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie als echtgenoot van een burger van de Unie. Op 31 augustus 2011 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 1 maart 2013 werd beslissing genomen die een einde stelt aan het recht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, (bijlage 21). Die beslissing werd op 20 maart 2013 ter kennis gebracht. Dat is de bestreden beslissing:

“Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie (de heer Outajour, Brahim met NN: 52.12.30 477-90) waarbij mevrouw zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater §1, 10 van de wet van 15/12/1980. Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van een eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42quater § 1, 3e lid van de wet van 15.12.1980. Het feit dat de kinderen school lopen is geen element waaraan het recht op verblijf kan ontleend of behouden worden als niet-EU burger.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de echtgenoot zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van de eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42quater §1, 3° lid (wet 15.12.1980). Er werden trouwens geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief gestuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/06/2012 (betekend op 04/07/2012) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Het volgen van Nederlandse lessen op zich, vormt geen humanitaire grond waarop het verblijf kan behouden worden.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht...”

Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd op 1 maart 2013 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 126 734.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (en artikel 62 van de Vreemdelingenwet) en/of schending van het materiële motiveringsbeginsel. Dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt; Dat voornoemde artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en haar ook verplichten om de beslissing op een afdoende wijze te motiveren; Dat de formele motiveringsplicht die op de administratieve overheid rust niet verhindert dat het bestuur in zijn akte kan verwijzen naar een ander afdoend gemotiveerd document of een beslissing van een andere administratieve overheid, voor zover deze beslissing mee wordt betekend of vaststaat dat de betrokkene ten laatste bij de kennisgeving van de beslissing op de hoogte is van de gegevens/documenten waarvan melding wordt gemaakt (zie bv. Cass. 29 mei 2008, AR C070193N; RvS 7 juli 1998, nr. 74.971, Kotsalidis; RvS 16 september 1999, nr. 82.265, Devenyns); Dat verweerster als administratieve overheid de beslissing voornamelijk motiveert en laat steunen op basis van de beslissing die zij op dezelfde datum heeft genomen ten aanzien van de echtgenoot van verzoeker, zijnde de heer Brahim OUTAJOUR (en onderdaan van de Unie); Dat deze beslissing ten aanzien van de heer Brahim OUTAJOUR niet mee werd betekend aan verzoekster, maar wel per afzonderlijke post ter kennis werd gebracht aan haar echtgenoot die op het zelfde adres verblijft; Dat echter moet worden vastgesteld dat de beslissing die verweerster heeft genomen ten aanzien van de heer Brahim OUTAJOUR nietig is gelet op enerzijds de schending van de artikelen 40§4 en 42 bis Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het materieel motiveringsbeginsel en redelijkheidsbeginsel/evenredigheidsbeginsel, artikel 8 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), artikel 7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het gelijkheidsbeginsel; Dat het gezag van gewijsde dat verbonden is aan de beslissingen van administratieve rechtscolleges een algemeen rechtsbeginsel van administratief recht is; Dat de vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die een administratieve handeling vernietigen gezag van gewijsde erga omnes hebben; Dat uit de aard van de vernietiging van een administratieve beslissing volgt dat de vernietigde beslissing in de regel geacht wordt nooit te hebben bestaan (zie bv. Cass., 8 februari 1991, AC 1990-91, nr. 307; Cass. 6 februari

2009, AR C.08.0269.N, T.Gem. 2010, 130); Dat aangezien de beslissing d.d. 01.03.2013 ten aanzien van de heer OUTAJOUR vernietigd dient te worden en deze vernietiging terugwerkende kracht heeft tot op het ogenblik waarop deze genomen is, deze beslissing ingevolge de vernietiging uit het rechtsverkeer is verdwenen en dit vanaf 01.03.2013; Dat bijgevolg verweester haar beslissing d.d. 01.03.2013 ten aanzien van verzoekster niet kon steunen op een nietige beslissing die geacht wordt nooit te hebben bestaan; Dat verweester door uitsluitend haar oordeel te steunen op een nietige (en onbestaande) beslissing, haar beslissing niet of niet deugdelijk heeft gemotiveerd; Dat aldus artikel 2 en 3 van de Formele Motiveringswet dan wel het materiële motiveringsbeginsel geschonden zijn; Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd in toepassing van artikel 39/2 §2 van de Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2.1.2. Verzoekster stelt dat haar recht op verblijfsrecht werd beëindigd omdat het verblijfsrecht van haar echtgenoot, in functie waarvan zij haar aanvraag indiende, beëindigd werd en dat zij enkel kennis heeft gekregen van de beslissing die op haar betrekking heeft en niet van de beslissing die betrekking heeft op haar echtgenoot.

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.1.4. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoekster maakt niet duidelijk welke elementen van de bestreden beslissing niet overeenkomen met de feiten. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

2.1.5. Verzoekster betoogt dat de beslissing van haar echtgenoot Brahim OUTAJOUR ook aan haar diende ter kennis te worden gebracht.

Verzoekster gaat voorbij aan het feit dat beslissingen genomen in uitvoering van de vreemdelingenwet intuïtu personae zijn, omdat de identiteit van de vreemdeling determinerend is. Bovendien heeft verzoekster geen belang bij haar betoog aangezien zij de inhoud van de beslissing van haar echtgenoot Brahim OUTAJOUR kent door te stellen “dat de beslissing die verweester heeft genomen ten aanzien van de heer Brahim OUTAJOUR nietig is gelet op enerzijds de schending van de artikelen 40§4 en 42 bis Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het materieel motiveringsbeginsel en redelijkheidsbeginsel/evenredigheidsbeginsel, artikel 8 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), artikel 7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het gelijkheidsbeginsel.”

De Raad wenst nog te benadrukken dat het beginsel van de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (R.v.St nr. 117.575 van 26 maart 2003).

2.1.6. Waar verzoekster stelt dat de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot nietig is en dat zodoende de volgbeslissing ten aanzien van haar persoon eveneens als nietig dient beschouwd te

worden, omdat voorliggende bestreden beslissing gebaseerd is op de motieven zoals verwoord in de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot, geldt dat deze Raad in de zaak met rolnummer 126 734 op 10 september 2013 een arrest heeft gewezen met nummer 109 562, waarin het beroep van verzoeksters echtgenoot tegen diens bestreden beslissing van 1 maart 2013, verworpen wordt.

2.1.7. Bovendien stelt het bestuur duidelijk in de motivering van voorliggende bestreden beslissing ten aanzien van de persoon van verzoekster het volgende: *“Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie (de heer Outajour, Brahim met NN: 52.12.30 477-90) waarbij mevrouw zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater §1, 10 van de wet van 15/12/1980.”* Daar verzoeksters echtgenoot zijn recht op verblijf verliest, geldt dat tevens voor verzoekster, wiens verblijfsrecht immers gebaseerd was op de verblijfstitel van haar echtgenoot.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en artikel 7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort Handvest van de grondrechten), jo. de schending van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel. Dat artikel 8 van het EVRM, onder de hoofding ‘recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven’ als volgt bepaalt: (...). Dat artikel 7 van het Handvest van de grondrechten onder de hoofding ‘eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven’ in soortgelijke zin als volgt bepaalt: (...).

Dat dit Handvest van de grondrechten dan ook o.m. van toepassing is, wanneer:

- *de lidstaten toepassing geven aan Verdragsbepalingen (bv. vrije toegang tot het arbeidsproces kent het verdrag aan iedere werknemer van de Unie toe: HvJ 15 oktober 1987, 222/86, Heylens, punten 14-16);*
 - *de lidstaten Uniehandelingen uitvoeren, bijvoorbeeld verordeningen uitvoeren of toepassen (zie bv. HvJ 24 maart 1994, C-2/92, Bostock, punten 16-27) en richtlijnen in nationaal recht omzetten (zie bv. HvJ 10 juli 2003, C-20/00 en C-64/00, Booker Aquaculture Ltd, punten 88-92);*
 - *de lidstaten de regels die vervat zijn in de richtlijn concreet toepassen (zie bv. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, punten 50-52; Conclusie AG Y. BOT 5 april 2011, C-108/10, Scattolon, punt 119);*
 - *de lidstaten een nationale regeling uitvaardigen die een problematiek “behandelt” of “betreft” die wordt beheerst door een richtlijn waarvan de omzettingstermijn is verstreken (HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Seda Küçükdeveci/Swedex GmbH & Co KG, punten 22-26; Conclusie BOT 5 april 2011, C-108/10, Scattolon, punt 119).*
 - *het optreden van de lidstaten een noodzakelijke stap is in de procedure tot goedkeuring van de Uniehandeling waarbij de instellingen van de Unie slechts een beperkte of niet bestaande beoordelingsmarge hebben (HvJ 6 december 2001, C-269/99, Carl Kühne, punten 57-58);*
 - *de nationale rechtsregels van de lidstaten een belemmering vormen voor het vrij verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Europees Recht, Antwerpen/Cambridge, Intersentia, 2011, 548. Zie HvJ 12 juni 2003, C-I 12/00, Schmidberger, punt 75);*
- Dat in casu de maatregel het verblijfsrecht van verzoekster beëindigt en haar het bevel geeft het grondgebied te verlaten; Dat deze maatregel valt onder het toepassingsgebied van de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG en dat de overheid bij het nemen van deze beslissing dan ook in dat opzicht het Unierecht ten uitvoer brengt;*

*Dat de maatregel van verweerster dan ook onder de toepassing van het Unierecht valt en dat het Handvest van de grondrechten dan ook moet worden geëerbiedigd; Dat uit het attest van samenstelling van gezin d.d. 29.03.2013 (stuk 3) blijkt dat verzoekster (*01.01.1958) in België samenwoont met haar echtgenoot, de heer Brahim OUTAJOUR (*30.12.1952) en haar dochter, Ikrame OUTAJOUR (*28.04.1994), beide burgers van de Unie en dat zij gezamenlijk op hun woonadres te Hasselt ingeschreven zijn sinds 5 februari 2013; Dat de dochter van verzoekster, Ikrame OUTAJOUR, werkt als keukenhulp (stuk 4); Dat geoordeeld moet worden dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21) er sprake is van een familie- en gezinsleven van verzoekster in de zin van art. 8 EVRM c.q. art. 7 Handvest van de grondrechten; Dat het verblijfsrecht van verzoekster en diens echtgenoot werd beëindigd en dat zij beiden het bevel hebben gekregen om het land te verlaten, maar niet hun dochter die op het ogenblik van de beslissing van verweerster 18 jaar*

was, maar bij haar ouders inwoonde; Dat de uitvoering van de beslissing er dan ook de facto toe zou leiden dat de ouders gescheiden worden niet enkel van hun (schoon)broers en -zussen die in België verblijven, maar ook van hun dochter; Dat de bestreden beslissing een weigering impliceert van een voortgezet verblijf in welk geval het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat er een inmenging is in het privéleven en dat een dergelijke inmenging in het privéleven enkel kan gebeuren wanneer de overheid het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging neemt (zie RvV (II de kamer) 2 mei 2012, nr. 80.585); Dat de inmenging van het openbaar gezag in het privéleven van verzoekster enkel toegestaan is voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om deze doelstellingen te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het familieleven (zie RvV (II de kamer) 2 mei 2012, nr. 80.585); Dat vastgesteld moet worden dat de genomen maatregel dan ook een inmenging betekent in het familiaal en privéleven van een burger van de Unie, dat wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van de grondrechten (cf. ook A.M. RENEMAN, "Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: mogelijke betekenis voor het vreemdelingenrecht", A&MR 2010, 241); Dat verweerster in haar bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met het feit dat zij een maatregel neemt die het grondrecht van verzoekster aantast en het feit dat zij gescheiden zou worden van haar dochter op geen enkele wijze in haar oordeel heeft betrokken; Dat verder verweerster in de motivering van haar beslissing op geen enkele wijze aantoont dat de beperking van het grondrecht gerechtvaardigd is in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM dan wel in de zin van artikel 52 Handvest van de grondrechten; Dat verweerster dan ook evenmin in haar motivering op enige wijze heeft aangetoond dat de bestreden maatregel in een evenredige verhouding staat met de legitieme doelstelling die verweerster met de maatregel nastreefde, daar waar deze bewijslast op verweerster rust; Dat de beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van de grondrechten en dus een schending inhoudt van het materieel motiveringsbeginsel; Dat een beslissing van een administratieve overheid die een inbreuk inhoudt op de grondrechten van een burger van de Unie, zonder bij de voorbereiding van de beslissing eerst na te gaan of deze aantasting van de grondrechten in het licht van de fundamentele mensenrechtenverdragen aanvaardbaar is, niet zorgvuldig kan zijn; Dat de beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel; Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd in toepassing van artikel 39/2 §2 van de Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.2.2. Verzoekster stelt dat zij, samen met haar echtgenoot, ten gevolge van de bestreden beslissing gescheiden zouden worden van hun dochter, schoonbroers en schoonzussen die in België verblijven.

Verzoekster haar aanvraag van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie was gebaseerd op de aanvraag tot verblijf van haar echtgenoot in de hoedanigheid van werknemer. Als gevolg van de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot kreeg verzoekster de bestreden beslissing betekenend.

Aangezien deze Raad in de zaak met arrest nummer 109 562 van 10 september 2013 ten aanzien van verzoekster echtgenoot, na een uitvoerige bespreking van een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en zodoende diens gezinsleven, tot een verwerping van diens beroep kwam, geldt dat verzoekster evenmin een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vermag aan te tonen met haar meerderjarige Portugese dochter (zie het arrest Mokrani t. Frankrijk van het EHRM van 15 juli 2003), waar zij bovendien slechts 3 weken voor het nemen van de bestreden beslissing mee samenwoont en waar geen elementen worden bijgebracht dewelke duiden op een bepaalde band van afhankelijkheid.

De Raad verwijst ter zake dan ook tevens naar de uitgebreide bespreking van het middel houdende de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM naar het arrest 109 562 van 10 september 2013 ten aanzien van verzoekster echtgenoot.

Ten overvloede duidt de Raad er dan ook op dat verzoekster niet aantoont dat zij en haar dochter, die meerderjarig is, een gezinscel vormen.

2.2.3. Wat betreft dit vermeend gezinsleven kan immers worden vastgesteld dat verzoekster slechts sinds 5 februari 2013 onder hetzelfde dak woont als haar meerderjarige Portugese dochter en dit samen met haar Portugese echtgenoot. De bestreden beslissing dateert van 1 maart 2013 zodoende woonde

zij op dat moment nog maar drie weken samen. Daarenboven brengt verzoekster geen enkel element bij dat zou kunnen wijzen op de vereiste band van afhankelijkheid. De dochter van verzoeker werkt deeltijds, zodoende kan niet beweerd worden dat zij financieel afhankelijk is van haar ouders. Al evenmin kan gesteld worden dat zij met haar halftijds loon zichzelf en haar ouders naar behoren kan onderhouden. Het loutere feit dat op het Belgische grondgebied nog familieleden van verzoeker wonen, betekent niet zonder meer dat zijn verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van haar vermeend familie- en gezinsleven.

Verzoekster baseert zich tevens op het gegeven dat zij een familieleven zou hebben met haar (schoon)broer(s)/zus(sen) die op het Belgische grondgebied verblijven. Verzoekster preciseert deze familiale banden evenwel niet verder. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige (schoon)broers/(schoon)zussen (zowel deze van haar echtgenoot als die van haar zelf) niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Verzoeker voert terzake echter geen elementen aan dewelke dergelijke band van afhankelijkheid aantonen.

De bestreden beslissing houdt bovendien ook geen absolute scheiding van moeder en dochter in en verbreekt aldus geenszins het familieleven tussen moeder en dochter. Verzoeksters dochter kan haar moeder opzoeken in haar land van herkomst en zal zonder problemen naar België kunnen terugkeren aangezien zij over de Portugese nationaliteit beschikt.

In de bestreden beslissing tenslotte wordt gesteld dat verzoekster uitgenodigd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken per brief van 28 juni 2012 om eventuele 'humanitaire elementen' toe te lichten. Verzoekster heeft geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van die uitnodiging.

Verzoekster toont de schending van de opgeworpen bepalingen niet aan.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 42quater §1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van het zorgvuldigheids-, motiveringsbeginsel en de hoorplicht. Dat artikel 42quater §1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt bepaalt: (...). Dat het niet betwist wordt dat verzoekster de echtgenote is van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die verblijft in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en dat het voormelde artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet van toepassing is; Dat de administratieve overheid bij het nemen van een eenzijdige bestuurlijke rechtshandeling de beginselen van behoorlijk bestuur in acht moet nemen; Dat het zorgvuldigheidsbeginsel de nauwkeurige, voorzichtige en rechtmatige afweging vooronderstelt van alle relevante factoren en omstandigheden bij zowel de voorbereiding als het nemen, uitvoeren en bekendmaken of ter kennis geven van overheidsbeslissingen; Dat bij de voorbereiding van een beslissing de administratieve overheid erover moet waken dat zij beschikt over alle relevante feitelijke en juridische gegevens (zorgvuldige feitenvergaring en correcte feitenvinding: zie bv. RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411); Dat bij het nemen van de beslissing de overheid alle relevante gegevens zorgvuldig moet onderzoeken en alle belangen zorgvuldig moet afwegen; Dat bij het uitvoeren van de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel de volgende plichten met zich meebrengt (zie ook W. LAMBRECHTS, 'Het zorgvuldigheidsbeginsel' in I. OPDEBEEK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, 30, nr. 3): een verantwoording van de motieven een mogelijkheid tot verweer vanwege degene tegen wie een straf of maatregel is uitgesproken, het horen van alle personen die een belang hebben bij een beslissing (zie bv. RvS 23 februari 2004, nr. 128.424, Van Ghyseghem). Dat de overheidsbeslissing verder zorgvuldig ter kennis moet worden gebracht en aldus een op de overheid rustende informatie-, bijstand- of begeleidingsplicht impliceert (K. LEUS, 'Het zorgvuldigheidsbeginsel' in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, die Keure, 2006, 115). Deze verplichtingen houden ook in dat overheden briefwisseling tijdig moeten beantwoorden en wanneer zij aanvragen niet tijdig kunnen behandelen, zij de belanghebbenden hiervan op een nuttig tijdstip op de hoogte stellen; Dat de vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur impliceert

dat, bij afwezigheid van formele regelgeving terzake, het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen (Zie bijvoorbeeld RvS 21 april 1997, nr. 65.968, Braem; RvS 4 maart 2002, nr. 104.278, Vervisch; RvS 8 december 2003, nr. 126.150, Landuyt; RvS 29 mei 2009, nr. 193.640, Debeuckelaere; RvS 17 juli 2009, nr. 195.366, Vandermeulen. Zie ook I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Algemene beginselen van ambtenarentucht, Brugge, die Keure, 2011, 93 en de talrijke verwijzingen daar); Dat het materiële motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur of als ongeschreven grondrecht (zie bv. RvS 18 juni 1985, nr. 25.491, Rammant, RW 1986-87, 311; RvS 9 juli 1986, nr. 26.852, NV Cimenteries; RvS 3 juli 1998, nr. 74.935, Osier. Zie ook I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motiveringen van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, 133-34; P. VAN ORSHOVEN, 'Algemene beginselen van behoorlijk fiscaal en ander bestuur' in M. STORME en S. VAN CROMBRUGGE (eds.), Actuele Problemen van Fiscaal Recht, Antwerpen, Kluwer, 1989, 2) vereist dat elke bestuurshandeling steunt op deugdelijke, afdoende en draagkrachtige motieven, zijnde motieven die in feite en in rechte aanvaardbaar zijn en die verbonden zijn met het algemeen belang (zie uitgebreid: D. MAREEN, 'Het motiveringsbeginsel' in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, die Keure, 2006, 131-173); Dat de motivering evenredig moet zijn met het belang van de beslissing en met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt (evenredigheidsvereiste) en dat de motivering de beslissing moet verantwoorden (draagkrachtvereiste). Deze laatste vereiste houdt o.m. in dat de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet en precies moet zijn. De motivering mag ook niet tegenstrijdig zijn (Zie hierover zeer uitgebreid: I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motiveringen van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, i.h.b. 143-173); Dat de overheid op 1 maart 2013 het verblijfsrecht van de echtgenoot (burger van de Unie) van verzoekster heeft beëindigd en daarmee gelijktijdig ook het verblijfsrecht van verzoekster heeft beëindigd; Dat van een zorgvuldige overheid een degelijk onderzoek mag worden verwacht in het licht van de wettelijke bepaling (artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet) waarin zij nagaat of diens leeftijd, gezondheidstoestand (verzoekster lijdt aan diabetes), gezins- en economische situatie (supra, onder 2.2.2.), sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong haar verder verblijf in België kunnen verantwoorden ; Dat uit de motivering van verzoekster niet blijkt dat zij alle voormelde factoren in haar beslissing heeft opgenomen; Dat de beslissing dan ook niet deugdelijk is gemotiveerd; Dat verzoekster bovendien niet voorafgaandelijk werd ingelicht door verweerder van de door haar voorgenomen maatregel en ook niet werd uitgenodigd om haar verweer te voeren nadat verweerder besloten had om het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekster te beëindigen en haar verblijfsrecht aldus plotseling (prima facie) precair werd; Dat de bestreden beslissing aldus genomen is met schending van artikel 42quater §1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het zorgvuldigheids-, materieel motiveringsbeginsel en de hoorplicht; Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd in toepassing van artikel 39/2 §2 van de Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.3.2. Verzoekster roept de schending van de hoorplicht in.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster uitgenodigd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken om eventuele humanitaire elementen toe te lichten, maar zij heeft nagelaten om op dat verzoek in te gaan. De Raad herhaalt dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003)."

2.3.3. Verzoekster roept de schending van de materiële motivering in maar zij maakt niet duidelijk welke motieven van de bestreden beslissing niet overeenkomen met de wekelijks situatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

2.3.4. De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de

feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In casu werd supra reeds besproken dat het bestuur op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot haar bestreden beslissing kwam.

2.3.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Gelet op al de stukken in het administratief dossier en de brief vanwege het bestuur van 28 juni 2012 dient vastgesteld te worden dat het bestuur de relevante elementen, nodig om een beslissing te nemen, dan ook kende. Een schending van de zorgvuldigheidsnorm ligt dan ook niet voor.

2.3.6. Verzoekster roept de schending van de materiële motivering in maar betwist de uitdrukkelijk vermelde motieven niet. Wat betreft de ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel toont verzoekster niet aan dat zij ongelijk behandeld werd ten aanzien van iemand anders die in een vergelijkbare situatie verkeert.

De ingeroepen schendingen worden niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC